

Program krúžku

3. 2. Ples Slováckého krúžku v Kongresovom centru na Výstavišti. Hraje Boršičanka, vystoupí Folklórní studio Buchlovice s hudeckou muzikou Burčáci

14. 2. Beseda u cimbálu v Klubu Vojenskej akadémie na Šumavskej ulici 4, pri níž se jednotlivé složku krúžkového souboru predstaví se svými novými programovými čísly

5. 3. Fašanková beseda u cimbálu

25. 4. Beseda u cimbálu spojená s koštem vína

Z bratrských krúžků

Praha

31. 1. v 19 hod. ve vinárně U pavouka na Celetné ul. 17 - večer pořádaný ve spolupráci se Znovínem Znojmo.

14. 2. v 19 hod. Beseda u cimbálu v Národním domě na Smíchově

17. 2. v 19,30 hod. Moravský ples v Národním domě na Smíchově

28. 2. v 19 hod. ve vinárně U pavouka na Celetné ul. 17 - večer pořádaný ve spolupráci se Znovínem Znojmo.

Bratislava

27. 1. v 18 hod. Ples Slováckého krúžku a Skaličanů v Záhorské Bystrici

Jubilanti

4. 1. Jaroslav Homola - 50 let

17. 3 Kamil Červenka - 80 let

20. 4. Ing. Marta Vašíčková - 40 let

Všem jubilantům přejeme do dalšího života pevné zdraví a spoustu příjemně prožitých chvil ve společnosti písniček a dobré nálady.

Zájezdy Slováckého krúžku

Náš Krúžek pořádá v organizaci Zdeny Kristové zájezd na Moravský ples do Prahy, který bude stát 220 Kč (na dopravu). Členové našeho Krúžku by měli vstup na ples zadarmo. Odjezd je plánován na 9 hodinu, aby bylo možno v Praze navštívit některé kulturní akce, návrat na 5 hodinu ranní následujícího dne (odjezd z Prahy ve 2 hodiny). Přihlášky se zaplacením zálohy u vedoucí taneční složky Hany Macháčkové nejpozději na plese 3. 2.

Bude-li zájem, uspořádá Krúžek i zájezd na ples bratislavského krúžku. Přihlášky u Hany Macháčkové na besedě u cimbálu 17. 1.

Tombola na ples

Vzhledem k tomu, že náš Krúžek je spolek neziskový a pořádání plesu vyžaduje značné finanční prostředků, apelují na členstvo Slováckého krúžku i jeho příznivce, aby se svými hodnotnými dary zúčastnili pravidelně pořádané tomboly (pravého Slováckého štěstíčka), jejíž výtěžek pomáhá kryt rozpočet plesu. Ceny do tomboly by měly být přiměřené poslání Krúžku, tedy tak či onak související s folklorem (do čehož počítáme i víno, slivovici a potraviny). Své ceny můžete odevzdat počínaje 23. lednem každé pondělí a středu od 19 do 21 hodin v našem kulturním domě v Černovicích na Charbulově ulici u Zdeňka Fajbuse (uja Faja), nebo každé odpoledne u členky Krúžku Jiřiny Veškrnové na Svatoplukově ulici 42 v Židenicích na Staré osadě. Své ceny do tomboly můžete také ve výjimečných případech přinést přímo na ples (s časovým předstihem), v tomto případě je však zapotřebí domluvit se se právkyňi pravého Slováckého štěstíčka Bohunkou Pavlíkovou. Za Vaše dary Krúžek předem upřímně děkuje

Václav Štěpánek, starosta

Přirůstky knihovny

Video

Hoppla auf geht's ins 3. Jahrtausend - průřez 3. Mezinárodním folklorním festivalem dětí a mládeže ve dnech 4. - 10. 7. 2000 v Haberstadt, Quedlinburg, Thale a Wernigerode v Německu

Hrajte ně, husličky... - záznam slavnostního představení k 25. výročí Slováčku 14. 10. 2000

Lidové tance z Čech, Moravy a Slezska, řada druhá, díl I. Verbuňk na Kyjovsku

Audio

CD

Lúko, lúko, lúko zelená - setkání folklorních sborů na zámku v Buchlovicích 30. 9. 1999

Teče voda, teče, pres velický majír... - hornácké písně v podání hornáckých zpěváků a muzikantů věnované památce sběratele Martina Zemana

KAZETA

Jubilantka Zdenka Jelínková - pořad Radia Proglas Brno k jejím osmdesátinám

Knihy

Czapliński, Konrad Kazimierz: Zielona Góra (obrazová publikace)

Dokumenty České národní sekce CIOFF (tj. Mezinárodní rady organizátorů festivalů folkloru a tradičního umění - přidružené organizace UNESCO)

Jelínková, Zdenka: Záleské tance. 1. Tance točivé

Kovařík, Jaroslav - Hudeček, Petr: Krajem zavádky (zpěvník)

Mladé Hornácko, sborník k XV. ročníku stejnojmenného dětského folklorního festivalu

Nazarčuk, Libor: Za Starú Břeclavú... - sborník o historii starobřeclavské Boží muky, Břeclav 1999

Slovácko - mapa s přehledem krojů, městských znaků a význačnějších stavebních památek

Tanec, fotografický sborník Tanečních listů (část věnována folklorním souborům)

Přírůstky byly získány koupí a dary H. Kiliánové, D. Juračkové, Radia Proglas, vydavatelství Aton M. Holého a Mgr. J. M. Krista

Galerie krůžkařů

Tentokrát, bohužel, ale takový už je život, je naše galerie věnována třem zasloužilým krůžkařům, s nimiž jsme se v uplynulých měsících rozloučili. Připomínáme je v tom pořadí, v jakém navždy odešli.

Primášoval v Krúžku od roku 1954 do roku 1973. Přišel sem spolu s dalšími členy kapely jako zkušený primáš z muziky Moravského pěveckého a tanečního sboru, který byl jako první soubor lidových písní a tanců na Moravě v r. 1946 založen a po té veden prof. dr. Vladimírem Úlehlou a jeho ženou Marynou.

Mirkova muzika hrávala v Krúžku pravidelně asi do r. 1966 a v posledním období jeho působení, kdy měl Krúžek dvě muziky (tzv. starou, kterou vedl právě Mirek, a tzv. novou s primášem Josefem Rybeckým a cimbalistou Miroslavem Chaloupkou, přičemž spojovacím článkem obou byl dr. Miloš Bulíček, který také primášoval), účinkovala ve vinárně na Špilberku, ale bylo-li potřeba, zahrála krúžkovému souboru nebo na jiné akci Krúžku.

O jeho úmrtí jsme se dověděli až 14 dní po pohřbu, takže se s ním za Krúžek nikdo nemohl rozloučit. Uveřejňujeme zde osobní vzpomínku.

VZPOMÍNÁNÍ NA MIROSLAVA MARKA

Mirka jsem poznal ve škole na Husově ulici v Brně. On už chodil do tzv. kurzu, jak se říkalo deváté třídě. Výsadou těchto studentů bylo, že nosili klobouky zvané "topry", které jsme my mladší nesměli nosit. V té době jsem netušil, že Mirek bude budoucím primášem Krúžku. Ve škole, kde se mnoho péče věnovalo hudbě, jsme hráli a zpívali v různých skupinách stylem "všichni všechno". Mirek hrál na mandolinu v tamburašském orchestru, dále v džezové skupině na kytaru. Díky výborným pedagogům byla v této škole líheň muzikantů.

Potom se naše cesty rozešly a setkali jsme se znovu na besedách v Krúžku, kde byl Mirek primášem. Měl nádherný tón a velkou chuť hrát. Byl to on, kdo mě nadchl pro hru na housle v cimbálové muzice. Začátečníkům, jako jsem byl já, se nevysmíval a nešetřil pochvalou. Měl osobitý smysl pro humor, kterým nás všechny nakazil. Žádné práce pro muziku se nevyhýbal. Vzpomínám, jak jsme přenášeli cimbál přes symfonický orchestr FOK. Tympanisté na nás volali, že jsme šílenci, přikrývavše nástroje rukama. Jen dirigent Václav Smetáček se smál. A samozřejmě, Mirek byl na jedné straně cimbálu sám.

Na besedy v Krúžku jsem se těšil jak na veliký svátek. Mirek později začal hrávat s muzikou ve vinárně na Špilberku. Na folklorních slavnostech Mirka velmi chválili jak Slávek Volavý, tak Jožka Kobzík.

Po rozpadu muziky starších jsem začal u Mirka pozorovat určité příznaky onemocnění.

Musím se zmínit o jeho manželce Jindře, která v Krúžku tančila. Pocházela ze Staré Turé a měli jsme ji všichni rádi.

Zpráva o Mirkově skonu mě velice zaskočila. Zpráva nebyla potvrzena a tak jsem si ověřil přímým dotazem. Cítím se jako dlužník člověku, kterého jsem měl

rád.

Ing. arch. Miroslav Marek se narodil 10. 4. 1936, zemřel 14. října 2000 a byl pochován 24. téhož měsíce.

Jan Beránek

JOŽKA KOBZÍK UŽ NÁM NEZAHRAJE

Celou kulturní veřejnost a všechny příznivce folkloru, a to nejen na Podluží, zarmoutila zpráva, že už jim nikdy na své hosle nezahraje nejnámější podlužácký primáš MUDr. Josef Kobzík. Spoluzakladatel a dlouholetý primáš cimbálové muziky a umělecký vedoucí národopisného souboru Břeclavan zemřel náhle v pondělí 16. října.

Josef Kobzík se narodil 18. března 1929, a jak při posledním rozhovoru loni v březnu prozradil, k muzice ho přivedl jeho otec. "Byl vesnickým kantorem a jak to bylo tenkrát obvyklé, také muzikant. Po odpolednech učil vesnické děti hrát, převážně na housle. Já jsem tyto hodiny sledoval. A nakonec jsem se v pěti letech sám od sebe poprvé chytl houslí a začal jsem se staršími dětmi sám chodit do hodin. Brzo jsem je předhonal, protože otec se mně samozřejmě více věnoval," vzpomíná na své muzikantské začátky Josef Kobzík. Do světa lidových muzikantů pronikl ještě jako dítě. Otec, řídící učitel, dbal na to, aby všichni učitelé hráli na nějaký hudební nástroj. Z kantorů vždy dal dohromady malou cimbálovou muziku, ve které sám hrál na cimbál a Josef Kobzík hrával s nimi. Když pak odešel do Brna na vysokou školu, tak jako všichni studenti ze Slovácka, kteří měli z domova vypěstovaný nějaký vztah k folkloru, začal chodit do Slováckého krúžku. Tam se poprvé podrobněji seznámil s hrou hudců z Horňácka. "Dali jsme dohromady studentskou kapelu, ve které jsme hráli jinak, než jsem byl do té doby zvyklý. Celá muzika hrála bez not a harmonizovala podle toho, jak slyší. Museli jsme se naučit společnému muzikantskému myšlení. Osobní seznámení s tímto stylem hraní bylo jedním z rozhodujících momentů mého života," řekl MUDr. Kobzík, který do povědomí folklorní veřejnosti vstoupil především jako zakladatel a primáš cimbálové muziky Břeclavan. Za den založení cimbálové muziky Břeclavan je považován 19. březen 1954. V cimbálové muzice se během 45 let vystřídalo na 200 muzikantů. K cimbálové muzice přibyl i taneční soubor, kterým podle odhadu prošlo asi 1500 tanečnicků a zpěváků.

Na Jožku Kobzíka později silně zapůsobil primáš Slávek Volavý ze Strážnice. Všechny získané zkušenosti potom využil v Břeclavanu. To ho také inspirovalo k myšlence založit v Břeclavi tradici Hudeckých dnů Slávka Volavého. Dnes má tato kulturní akce už patnáctiletou tradici.

Je věru až symbolické, že Jožka Kubík ve Slováckém krúžku začínal a i končil.

Jeho poslední veřejné vystoupení bylo u příležitosti květnového Krúžku v roce 2000, kde primoval večeru věnovanému Podluží. Uchovejme si Jožku všichni v dobré paměti.

Cimbálová muzika Břeclavan s primášem Jožkou Kobzíkem (vlevo). Foto: Karel Čepera

MUDr. JOSEF KOBZÍK

Pocházel z Hovorán, které se již dávno "popodlužáčtily", takže se vždy považoval za Podlužáka a také pro Podluží mnoho udělal.

Na housle se učil od šesti let u svého otce, učitele, muzikanta a sběratele lidových písní. Po maturitě na hodonínském gymnáziu přišel studovat do Brna a stal se členem cimbálové muziky studentů veterinární fakulty Vysoké školy zemědělské, jíž primášoval Luboš Holý a která v roce 1950 celá přešla do Krúžku. Brzy měla primáše tři, jak dokládá vzpomínka ing. Vladimíra Svobody, "Hefina": "Hrávali jsme stojačky a stojačky hrávali i další primáši. Jožka Kobzík z Hovorán a později také Jarošek Čech z Uh. Hradiště. Nejednou se >stýchovali< všichni tři, který lepší zahraje. Ale každý hrál dobře, hlavně to svoje. Ten Podluží, ten Dolňácko a ten první Hornácko. Když muzika zahrála válaný verbuňk, nedokázal ho zaválat a zacifrovat v té době nikdo lépe, než Jožka Kobzík."

V r. 1954 se tato muzika rozešla a Jožka založil v Břeclavi cimbálovou muziku Břeclavan, kolem níž se později vytvořil soubor Břeclavan. Byl jeho uměleckým vedoucím a primášem až do r. 1994. Zasloužil se o oživení smyčcové hudby na

Podluží a o šíření podlužáckých písní, které čerpal jak ze sběrů svého otce, tak vlastních.

Ke Krúžku se Jožka stále vřele hlásil, vysoko si ho cenil, a když byl požádán o spoluúčast na některé naší akci, vždycky vyhověl, často přijel i s celou břeclavskou muzikou. Máme jistě všichni v čerstvé paměti jeho vystoupení na besedě 17. května t. r., věnované podlužáckému kroji a tanci. V rozhlasovém rozhovoru dne 10. 12. 1983 k 75. výročí Krúžku prohlásil: "Víme, že krúžek byl takovým prostředím, ve kterém vznikaly vlastně všechny ty soubory a všechna ta krása, která dneska na našem Slovácku je. Že Krúžek pomohl překonat určité rozpaky, určité období, kdy pomalu se vytrácely ten přirozený projev a přirozená tradice vesnic, a dnes nastupuje něco nového. A tam, myslím, funkce Krúžku byla nezastupitelná. Za to jsme mu všichni vděční. Tak vlastně vznikl prostřednictvím Krúžku i náš soubor Břeclavan, naše muzika. Takže Krúžek měl mnostranné vlivy na celé Slovácko a za to mu musí být vzdán patřičný hold."

Jožka byl posledním z plejády vynikajících primášů, kteří oživovali tradiční smyčcovou muziku na Slovácku a dotvářeli hudební styl jednotlivých jeho oblastí do dnešní podoby.

MUDr. Josef Kobzík se narodil 18. 3. 1929 a zemřel 16. 10. 2000.

JMK

JUDR. ZDENĚK SUŠIL

Rozloučili jsme se s ním 24. listopadu smutečním projevem a písní Spánembohem, idem od vás...

Vážení pozůstalí, vážení smuteční hosté!

Případl mi těžký úkol, abych se s dr. Zdeňkem Sušilem rozloučil jménem Slováckého krúžku v Brně, jehož byl dlouholetým a čestným členem. Přišel do něho v prvé polovině třicátých let, původně do chasy, tedy jako tanečník a zpěvák. Ale když po čase krúžková muzika zůstala bez klarinetisty, obětavě a velmi rychle se na tento nástroj naučil hrát a stal se kmenovým členem kapely. Když po třiceti letech působení volného sdružení bylo v r. 1938 nutno dát existenci Krúžku právní formu, patřil k hlavním tvůrcům stanov, jimiž se Krúžek řídil do r. 1950 a od r. 1990 řídí dodnes. V nelehké válečné době a v prvních letech poválečných pracoval ve výboru Krúžku, nějaký čas jako jednatel. I když později pravidelného aktivního působení v Krúžku zanechal, stále docházel na besedy a další krúžkařské podniky a bylo-li třeba, přiložil ruku k dílu. V této souvislosti musím upozornit na podrobné a živé vyličení dění v Krúžku v letech třicátých a čtyřicátých, které sepsal v roce 1973, a na jeho četné články v krúžkařském občasníku v posledních letech. Všechny tyto zásluhy byly oceněny u příležitosti jeho sedmdesátin udělením čestného členství, tedy tím nejvyšším oceněním, které může Krúžek dát. Avšak činnost našeho Krúžku není samoúčelná, slouží

slovácké lidové písní, hudbě a tanci, jejich uchování, popularizaci a dalšímu rozvíjení. A tak je třeba chápat dílo a zásluhy dr. Zdeňka Sušila na tomto poli. Vždy jsem si vážil jeho zásadovosti a přímosti. Považoval-li něco za správné, dovedl za tím pevně stát a dokázal to dát najevo. S takovými vlastnostmi se nežije právě lehce, i když bychom je potřebovali mít všichni. Věřím, že to byla právě slovácká lidová píseň a muzika, která mu pomáhala v těžkých chvílích. Milý Zdeňku, děkuji Ti za vše, cos pro slovácké lidové umění vykonal. Nebude to zapomenuto.

□

Dr. Zdeněk Sušil se narodil 30. 5. 1914 ve Valašských Kloboukách, v rodině, která vždycky měla důvěrný vztah k lidovému umění. Např. jeho švagrová Libuše Sušilová byla známou sběratelkou a znalkyní všeho, co na Valašskokloboucku souviselo s lidovou kulturou, působila v tamním Valašském krúžku, jeho synovec dr. Horymír Sušil, žijící v Uh. Brodě, je dlouholetým cimbalistou Olšavy, učitelem hry na tento nástroj a na kytaru, upravovatelem lidových písní, v mládí býval sólovým tanečníkem aj.

Zdeněk se však zamiloval do Slovácka a přišel k nám do Krúžku jako student - ostatně, Valašský krúžek zde ještě neexistoval a náš Krúžek byl tehdy jediným tělesem v Brně, které aktivně pěstovalo lidovou píseň, muziku a tanec. Jeho vstup mezi muzikanty, o němž jsem se stručně zmínil ve smutečním projevu, stojí za zaznamenání. Když Jaromír Běhunek přestal hrát na klarinet, protože nahradil cimbalistu, hledal výbor Krúžku klarinetistu nového a podle vlastních Zdeňkových slov výboři prohlásili: Podívejte se na Sušila, nemá co dělat a stejně se pořád točí kolem muziky, nech se na klarinet naučí.

S jistou hořkostí, ale i se stopami hrdosti, Zdeněk často prohlašoval, že byl z Krúžku dvakrát vyloučen. Ono to bylo tak: Poprvé to bylo snad po únoru 1948, kdy vznikaly tzv. akční výbory, které "čistily" podniky a veřejný život od lidí novému režimu nepohodlných, nebo v r. 1950, kdy byly likvidovány spolky jako samostatná sdružení a stály před dilematem buď se zrušit úplně nebo se stát součástí některé "masové" organizace (svaz mládeže, odbory, tělovýchovné hnutí atp.). Zdeněk se zřejmě proti některému z těchto postupů veřejně postavil odmítavě. Podrobnosti neznám, ale snad budou někde v krúžkovém archivu zaznamenány nebo o nich bude vědět někdo z rodiny. Ale jsem si jist, že i když možná došlo formálně, před tehdejšími politickými orgány, ke Zdeňkově vyloučení, uvnitř Krúžku nebylo bráno vážně.

Podruhé to bylo v roce 65. výročí Krúžku (tedy 1973), kdy vyšla první větší publikace o jeho historii, v níž byla m. j. Zdeňkova vzpomínka na Antonína Bartoše-Babiňáka z Lanžhota, který působil za války v protinacistickém odboji na našem území jako velitel parašutistické skupiny Clay Eva, po válce se pak stal poslancem Národního shromáždění za národně socialistickou stranu a po únoru 1948 emigroval a pracoval v zahraničí v odboji protikomunistickém. Ostatně, právě Zdeněk o něm v Krúžkozoru svého času psal. Vzpomínka se

komusi (bohužel, z krůžkařských řad) nelíbila, žaloval na ni u stranických orgánů, musela se z publikace vytrhnout a vedení tehdejšího zřizovatele Krůžku - Sdruženého klubu železničářů - požadovalo Zdeňkovo vyloučení. Tehdejší krůžkový výbor sdělil řediteli klubu, že Zdeněk byl vyloučen, aniž by to bylo skutečně provedeno, a Zdeňkovi bylo řečeno, že má zákaz publikování v krůžkových tiskovinách. Samozřejmě, že se Zdeněk o výroku výboru řediteli klubu doslechl. V obou případech to byl výraz jeho zásadovosti a přímosti, kterou jsem vzpomněl ve svém smutečním projevu.

Ve Zdeňkovi nám odešel jeden z posledních pamětníků předválečného Krůžku.

J. M. Krist

Mezi paletou a písní

V jednom z podzimních čísel loňského Krůžkozoru jsem informoval o připravovaném vydání knihy "Mezi paletou a písní" o malíři Antoši Frolkovi a jeho rodině. Na základě zápisků malířova staršího syna MUDr. Antoše Frolky, vynikajícího cimbalisty, etnomuzikologa a svého času také člena cimbalové muziky našeho Slováckého krůžku, ji redakčně zpracovali a k vydání připravili Prof. Dr. Dušan Holý se svojí ženou Ludmilou.

Jak je již mnohým čtenářům tohoto článku známo, spatřila kniha přesně po roce a dvou dnech od prvního benefičního koncertu v Kněždubě skutečně světlo světa. Z iniciativy našeho Krůžku knihu vydalo brněnské nakladatelství HOST a kniha byla do svého literárního života slavnostně uvedena 25. 11. 2000 na Kateřinském koncertě (zábavě) v malířově rodné obci Kněždubě.

Antoš Frolka se pokusil zachytit ve svých vzpomínkách životní i uměleckou cestu svého otce od dětství až do posledních dnů jeho života. Vše je velmi těsně provázáno s nejbližší rodinou a osobnostmi, které ovlivnily malířův život. Vzpomínky na otce i popis významných událostí v jeho životě jsou podány živou a čtivou formou. Text je navíc doplněn kopiemi řady důležitých dokumentů, fotografií či nápěvy lidových písní, které byly mistrovi věčným zdrojem inspirace a které dovedl tak osobitým způsobem interpretovat.

Na uměleckou stránku Frolkova díla si může čtenář udělat svůj vlastní názor jak z mnoha barevných i černobílých reprodukcí různých obrazů a skic, tak i z článků odborné kritiky, publikovaných v tehdejší tisku.

Pro mě je kniha důkazem o Frolkově neobyčejném malířském talentu a pracovitosti, zároveň však o obdivuhodném nadání hudebním. Ve svém výtvarném i hudebním projevu čerpá Frolka z nesmírného bohatství kultury i života na moravsko-slovenské dědině, jenž mu byl tak drahý a jemuž zůstal věren do konce svého života. Byl to člověk renesančního typu, jehož život a dílo dosud

nebylo a není dostatečně oceněno, bohužel ani ve svém rodném kraji.

Přiznám se, že jsem ani nečekal, jak poutavé čtení a kolik zajímavých dobových informací tato kniha přinese. O to více si vážím mnohaleté práce autora vzpomínek (jak sám v úvodu píše "Nepodat svědectví o něm, nesdělit, co jsme jen my – jeho nejbližší příbuzní – zažili, viděli a víme, znamenalo by hrubé zanedbání povinné úcty k němu") i nesmírného úsilí, které věnovali zpracování rukopisných zápisů a přípravě knihy k vydání její redaktoři. Jimi vypracovaný "Život malíře A. Frolky v datech" a dosud nikdy nepublikovaný soupis díla velmi přispěly k tomu, že kniha se nakonec stala malířovou monografií.

Věřím, že jejich usilovná práce a zásluhy o vznik tohoto díla nezůstanou u jeho čtenářů zapomenuty.

Na už zmíněném Kateřinském koncertě v Kněždubě vystoupily mužský a ženský sbor z Kněžduby, mužské sbory z Tvarožné Lhoty, Kozojídek a Hroznové Lhoty, Tetky z Kyjova, taneční skupina Žerotín, CM Jury Petřů a mužský sbor z Kyjova, CM Petra Galečky, CM Strážničan a také muzika našeho Krůžku s primášem Jožkou Pokorným a sólistkou Yvonou Janošíkovou, společně s naším mužským sborem. S těmito muzikami dále zazpívali Václav Harnoš, Luboš Holý, Martin Zálešák, Josef Matyáš, Alžběta Bačíková, Jana a Bohdana Petřů. Stejně jako všechny tři benefiční koncerty uváděl i tento koncert Břetislav Rychlík. Navzdory původnímu dobrému úmyslu režiséra pořadu J. Matyáše co nejvíce zkrátit vystoupení jednotlivých účinkujících, aby se z koncertu nestala "přehledka sborů", trval nakonec koncert déle než 2 hodiny, což bylo pro některé diváky možná až příliš dlouho. Po jeho skončení pokračovala volná zábava, ke zpěvu i tanci hrála také naše muzika.

Pokud jde o vystoupení naší muziky i mužského sboru, je třeba říci, že zanechaly velmi dobrý dojem. O kvalitě zpěvu našeho mužského sboru se pochvalně vyjádřil dokonce vedoucí kyjovského sboru Jura Petřů. Ze strany Kyjovjáků jsme však zároveň uslyšeli bohužel oprávněnou kritiku na neúplnost našich kyjovských krojů. V tomto směru bude třeba zjednat nápravu a věci uvést do pořádku. Celý večer měl výbornou atmosféru, bylo cítit radost z toho, že se nakonec dobrá věc podařila. Hned na místě se prodalo cca 120 knih, které hlavní aktér večera Prof. Dr. Dušan Holý mnohým zájemcům na místě také podepsal. Zařazením naší muziky a mužského sboru do programu tohoto koncertu chtěli jeho pořadatelé vyjádřit dík našemu Slováckému krůžku za významný podíl na vydání knihy o jejich rodákovi.

Vydávání národopisné literatury a s ní související aktivity považují za jednu z nejdůležitějších oblastí činnosti našeho krůžku, jak ostatně vyplývá i z jeho stanov. Součinnost krůžku při uskutečnění tohoto konkrétního projektu bude mít pro Krůžek i nezanedbatelný ekonomický efekt, neboť prodejem knih, které jsme od nakladatelství Host obdrželi, můžeme získat několik desítek tisíc korun.

V této souvislosti mě poněkud zaráží úvaha našeho místopředsedy "uja Faji", zda cesta autobusem do Kněždubu nebyla zbytečným plýtváním finančními prostředky a zda se neměl mužský sbor s muzikou dopravit do Kněždubu vlastními auty. Utěšuji se jen tím, že to "ujo Fajo" jistě nemyslel vážně.

M.H.

Slováček v roce 2000

Ke konci roku 2000 došlo k opětovnému zařazení dětské cimbálové muziky Slováček, tzv. "velké muziky", pod Slovácký krúžek Brno. Tato změna by měla přinést zlepšení spolupráce mezi dětskou muzikou a taneční složkou Slováčku, který již delší dobu působí v rámci Slováckého krúžku a také zlepšení vazeb mezi mladými příznivci folklóru a staršími a zkušenějšími krúžkaři.

Doposud někteří členové Slováckého krúžku neměli tu možnost slyšet ani vidět dětskou cimbálovou muziku Slováček, a proto byl napsán tento článek, aby alespoň slovem přiblížil činnost a úspěchy celého Slováčku.

Vše začalo v lednu, kdy se po úspěšném absolvování konkurzu (proběhl v prosinci) zúčastnili dva reprezentanti Slováčku, sourozenci Žaneta a Libor Kiliánovi, natáčení televizního pořadu "Rozjezdy pro hvězdy", v němž zazpívali a zatancovali v krojích kopaničářský čardáš "Ej veru nebudem".

Po jejich vystoupení v únoru v televizi jim bylo nabídnuto vystoupení v Babicích u Rosic. Na toto vystoupení již jela celá muzika. Asi 45 minutové vystoupení se líbilo a byla zde také navázána spolupráce s ing. Ševčíkem, majitelem nahrávacího studia Surf v Kotvrdovicích, který nabídl možnost natočení audiokazety v jeho studiu. V té době byl také navázán první kontakt s pražskou agenturou Agentura Prague Cherry, která nabídla možnost vánočního vystoupení v Praze v kostele Šimona a Judy. Soubor čekala nelehká práce.

Zkoušelo se kdy se dalo, hlavně o sobotách a nedělích.

20.2. Libor a Žaneta Kiliánovi a Zuzana Janíková vystupovali se Slováckým krúžkem v brněnském hotelu Kozák. Muzika v té době účinkovala na benefičním koncertě v kostele u Salesiánů.

28.2. sólový zpěvák Libor Kilián vyhrál 3. místo v celostátní soutěži Karlovarský skřivánek v konkurenci 86 dětí z celé ČR. Než se dostal až do finále, vyhrál školní i městské kolo. Zpíval písničky Ej veru nebudem a V tem kyjovském poli. Reprezentoval soubor Slováček a na housle ho doprovázel Jan Hrdý z muziky Slováčku.

V dalším měsíci - březnu, proběhla soutěž Černovický zpěváček, kde soubor reprezentovali Žaneta a Libor Kiliánovi a Michal Skalník. Kiliánovi vyhráli ve svých kategoriích tak i v duetu 1. místa. Vítězové kategorií a další druzí a třetí byli navrženi na celostátní přehlídku vítězů folklórních soutěží do Velkých

Losin, která se konala ve dnech 13.-14.5. 2000.

4.3. Slováček jako již tradičně vystupoval na vítání občánků v Bystrci. Muzika byla pozvána na fašánek souboru Šafrán.

18.3. vystoupení muziky na plese tzv. "Plesík" v Líšni.

1.4. celý Slováček se zúčastnil přehlídky folk.souborů v "Bílém domě" v Brně.

23.4. muzika Slováčku vystupovala na předvelikonočním pletení pomlázek v Bošovicích.

29.4. vystoupení v Kotvrdovicích v hospůdce u Surfu.

7.5. účast muziky na pouti svatého Floriána ve Starých Černovicích.

11.5. vystoupení muziky pro Červený kříž v Brně

11.6. přehlídka všech složek muziky Slováčku SKŽ.v Perné

17.6. opět vítání občánků v Bystrci a odpoledne téhož dne vystoupil celý soubor na předhodové pozvánce na bystrcké hody

18.6. Mezinárodní folklorní festival v Kunovicích-soutěž zpěváků. Slováček reprezentovali sourozenci Kiliánovi, Michal Skalník a doprovázela je celá muzika. Získali dvě 1. místa.

25.6. muzika Slováčku vystupovala na sjezdu rodáků v Bošovicích.

27.6. sourozenci Kiliánovi a Pavlína Tomková natočili audiokazetu Slabikář pro první třídu společně se sestrami Klánovými (dcerami autora hudby). Zatím není v distribuci.

V měsíci červnu natáčela několik dní velká muzika svoji první samostatnou kazetu pod názvem "Rok se Slováčkem" ve studiu v Kotvrdovicích.

Jako již každým rokem měl i v loni Slováček své letní týdenní soustředění. Tentokrát v dětském táboře Jitřenka na Českomoravské Vysočině. Děti každý den nacvičovali pásma, koupaly se, podnikaly výlety do okolí, nechyběl ani maškarní ples s diskotékou. Na závěr pobytu předvedl soubor svoje vystoupení pro ostatní účastníky tábora, kteří si společně s námi zatancovali a zazpívali.

Konec srpna, začátek září -Mezinárodní folklorní festival v Brně. Slováček vystoupil se svým pásmem na pódiu v Řečkovicích.

3.9. vystoupení v Terezíně byl uspořádán benefiční koncert. Výtěžek byl zaslán na výzkum a léčení nemocí dýchacích orgánů.

9.9. účast muziky na hodech v Černovicích.

23.9. vítání občánků v Bystrci.

26.9. Jundrovské jablíčko. Malá muzika doprovázela děti z mateřské školky v Jundrově.

V září musela velká muzika ještě jednou do studia, neboť díky chybě technika bylo nutno znovu natočit více jak 3/4 kazety znovu. Děti se však úkolu zhostily jako profesionálové a vše se zvládlo za neuvěřitelně krátkou dobu 1 dne.

7.10. velmi pěkné a veselé vystoupení v Drahanech. Opět benefiční koncert.
14.10. Celý soubor Slováček oslavil své 25. výročí založení, současně se uskutečnilo představení naší první samostatné kazety Rok se Slováčkem kterou pokřtil bývalý starosta Slováckého krúžku Mgr. J. M. Krist.

29.11. měla muzika vystoupit v kostele Šimona a Judy v Praze na benefičním koncertě Setkání - swingové vánoce. Pro odlišný repertoár jsme však nevystoupili. Slováček nakonec reprezentovali pouze čtyři děti, které si agentura přála. Byli to sourozenci Kiliánovi, Pavlína Tomková a Kristýna Hladůvková.

24.12 byl pořad uveden na ČT . Děti zazpívaly české a moravské koledy jako doprovod Heleny Vondráčkové.

V prosinci začala dlouhá šňůra vystoupení.

2.12. vystoupení tanečníků a muziky Slováčku v kostele u Salesiánů na tradičním jarmarku.

8.12. vánoční vystoupení muziky v Bošovicích

9.12. vánoční vystoupení na besedě souboru Lučina v Brně.

11.12. velký samostatný vánoční koncert muziky Slováčku na zámku v Dobříši u Prahy. Děti zde předvedly profesionální výkon. Po bouřlivém potlesku přidala muzika sérii svižných slovenských písniček - Rouge. Obecenstvo si úplně získaly. Poté byly děti pozvány na raut a fotografování ve velkém zrcadlovém sále zámku. Plny dojmů nemohly děti cestou domů ani usnout.

15.12. vánoční vystoupení muziky pro důchodce v Černovicích.

17.12. společné vánoční vystoupení muziky se souborem Májíček na ul. Charbulova.

20.12. společná vánoční beseda muziky a nejstarší skupiny Slováčku se Slováckým krúžkem.

Celou sezónu, myslíme si úspěšnou pro dětskou cimbálovou muziku i taneční složku Slováčku, jsme ukončili vánočními koncerty muziky 25. 12.a 26. 12. v kostelích na ul. Křenové a v Komíně, kde krásná vánoční atmosféra umocnila prostředím celé vystoupení. Doufáme, že ten rok následující bude pro děti také úspěšný. K tomu je ale třeba pomoci všech dospělých krúžkařů. rdzS

Náměty a názory

Vážení čtenáři,

těším se z toho, že stoupá zájem o Krúžkozor. Dokladem toho je stoupající poptávka po doplnění některých starších čísel, stížnosti na to, že někdo nedostal nový Krúžkozor, či stoupající počet těch, kteří se aktivně podílejí zasláním nějakého příspěvku. A co mne těší nejvíc - přibývá i těch, kteří Krúžkozor opravdu čtou! Smějete se této větě? Věřte mi, že to není tak dávno, kdy se po besedách

u cimbálu nová čísla válela na podlaze nebo už přímo plnily koše. Jsem vám všem vděčen za to, že už se to nestává, protože je za tím skryto kus práce.

Pro vás, čtenáři dnes otevíráme novou rubriku, kde můžete přispět svou úvahou, námětem, názorem. Tato rubrika nebude vyjádřením názoru redakční rady a redakční rada příspěvky zpravidla ani nebude nijak komentovat. Je na každém čtenáři, aby si utvořil svůj názor. Rubrika bez příspěvků nemá smysl a proto Vás vyzývám - pište nám!

Jiří Raštica - redaktor Krůžkozoru

Čeho se bojíme?

Se zájmem jsem si přečetla článek "O putování zamyšlenou krajinou dlouhých alejí...", který stvořil starosta Václav Štěpánek. Líbil se mi moc, a většině zpěvaček může být jen líto, že časově nezvládly začátek září a nemohly se účastnit v plné parádě festivalu v Polsku.

Mrzí mě pouze vyjádření, že se v autobuse i jinde tentokrát zpívalo výhradně folklorně. Vyznělo totiž pochvalně - to se opravdu musíme bát, že "si pokazíme styl", jak občas říkala naše Justýnka? Vždyť přece pěkné písničky nejsou jen ty slovácké (pokud se cokoli nezpívá v přílišném alkoholovém opojení!). Dovolím si podotknout, že právě toho si cením nejen já: faktu, že jsme schopni zpívat ledacos. Od písni folklorních přes mariánské kostelní, od trampských a folkových až po spirituály a blues, a když je ta správná nálada, zní kolem "semaforské songy" nebo staré filmové písničky - co víc si přát? Vůbec nám to podle mého názoru neubere na výrazu, když občas repertoár změním, ani nebudeme mít slovácké písně míň rádi.

Jana Hůsková

Beseda u cimbálu s nádechem Horňácka

V minulém Krůžkozoru jsme slíbili, že přineseme další informace o besedě u cimbálu s horňáckou tematikou, která se uskutečnila 15. listopadu 2000. Slavnostní večer byl zahájen vernisáží k výstavě malovaných obrázků na skle Lubomíra Severy a pokračoval besedou u cimbálu. Všichni s napětím očekávali, zda se dostaví všichni hosté, kteří přislíbili účast. Nakonec všichni přijeli a skutečně bylo na co se dívat. Otiskujeme několik fotografií, které se vám pokusí přiblížit nádhernou atmosféru celého večera.

Děkujeme všem, kteří přijali naše pozvání a obohatili nás o spoustu příjemných zážitků. Dík patří také Jarkovi Homolovi, který se významnou měrou podílel na přípravě tohoto večera.

-ŠZU-

(1)

(2)

(3)

Zdena Jelínková (2) se rozpovídala o horňáckých tancích, které předváděli tanečníci a tanečnice z Horňácka. Byli zastoupeni zejména třemi generacemi rodiny Mičků (1). Zazpíval Dušan Holý i Luboš Holý (3) za doprovodu cimbálové muziky Šmytec s primášem Petrem Mičkou.

Na besedě u cimbálu se ve svátečních krojích představili noví stárci (4).

Uprostřed v brodském kroji 1. stárci - Martin Matuš a Miša Haluzová, vpravo ve svatoborském kroji Zdeněk Šebesta a Martina Bolková, vlevo v horňáckém kroji 3. stárci Petr Nepevný a Vladka Příkrylová.

(4)

Foto Jiří Raštica

Z receptáře našich babiček

Vánoce už sice pominuly, ale to přece nebrání tomu, abychom otiskli několik receptů na perníčky či jiné různé dobroty.

Začtème se nejprve do jazyka M. D. Rettigové, která ve své kuchařce popisuje takto výrobu marcipánek:

Utří tři lokte másla, dej do něj čtvrt libry tlučeného cukru, čtvrt lotu tlučeného hřebíčku, z půl citronu pokrájenou kůru, lot sladkých a čtyři hořké mandle i se slupkou nastrouhej, vraz do toho čtvrt libry pěkné mouky, vyndej to na moukou vysypaný vál, rozválej to na dvě stébla tlusté, nakrájej z toho čtyřrohé tabulky, klad' je na bílým voskem pomazaný plech, pomaž je vejcem, poklad' rozpolcenými mandlemi a zvolna peč.

Vidíte, stačí jedna věta a všechno je hotovo...

Perník rodiny Hasoňových ze Sloupu v Moravském Krasu

5 vajec, 550g mletého cukru, 1 lžíce skořice, půl lžičky tlučeného hřebíčku, špetka nového koření, 10g jedlé sody - třeme čtvrt hodiny. Pak se přidá kůra nastrouhaná z jednoho citronu, 8 lžic vlažného medu a 700 až 800g hladké mouky. Vypracujeme těsto, necháme v polyetylenovém sáčku odpočinout, vykrájíme tvary, potřeme vejcem a po upečení zdobíme.

Poleva na zdobení: 200g mletého cukru utřeme s jedním bílkem do pěny a podle potřeby přidáme 1-2 kávové lžičky octa. Polevu lze použít na potírání i na zdobení.

Perník Františky Poláčkové z Archlebova

Naděláme na těsto ze dvou kil hladké mouky, 1kg medu, 6 celých vajec a 200g amonia s přidáním perníkového koření, které utlučeme z hřebíčku, trochy pepře, badyánu a skořice. Těsto zaděláme nejlépe večer a ránu můžeme vykrajovat a péct. Přidáme ještě trochu mouky, je-li zapotřebí, aby těsto bylo vláčné na vyválení. Na zdobení vyšlehat jeden bílek a 200 - 250g mletého cukru "až drží špicu". Když se dá víc cukru, poleva se z perníku loupe.

***Krůžkozor** - vydává Slováký krůžek v Brně. Vychází zpravidla čtyřikrát ročně.*

Odpovědný redaktor a grafická úprava Ing. Jiří Raštica.

Příspěvky zasílejte na adresu Slováký krůžek v Brně, P. O. Box 713, 663 13, Brno nebo je předejte členům výboru. Náklad 170 výtisků.
